

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำลายที่อาศัยทั้งหมดของยาโคบโดยไร้เมตตา... บรรดาผู้อาวุโสของธิดาแห่งศิโยนนั่งเฝ้ายอบบนพื้นดิน ไปรยฝุ่นดินบนศีรษะ สวมผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ก้มศีรษะมองพื้นดิน นัยน์ตาของข้าพเจ้าแดงกล่ำเพราะร้องไห้ จิตใจวุ่นวายกำลังก็ทรุดลง เพราะความพินาศของธิดาแห่งประชากรของข้าพเจ้า เพราะเด็กและทารก เป็นลมสลบอยู่ตามลานในเมือง...

เชิงเทินของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า จงหลั่งน้ำตาเหมือนลำธารทั้งวันทั้งคืน อย่าหยุดหย่อนเลย ดวงตาของเจ้าอย่าหยุดหลั่งน้ำตาเลย จงลุกขึ้น ร้องตะโกนในเวลากลางคืน เมื่อผลัดเปลี่ยนยาม จงระบายความในใจของเจ้าออกมาราวกับสายน้ำ เฉพาะพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือขึ้นหาพระองค์ เพื่อขอชีวิตของบรรดาเด็กของเจ้าที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามมุมถนนทุกแห่ง

น.ปฐมมรณสักขี
แห่งพระศาสนจักร
กรุงโรม

สดด 74:1-2,3-4,

5-7,20-21

ทำวัตรลัปดาห์ที่ 4

พระวรสาร

มธ 8:5-17

เวลานั้น เมื่อพระองค์เสด็จเข้าเมืองคาเปอรนาอุม นายร้อยคนหนึ่งเข้ามาเฝ้าพระองค์ ทูลอ้อนวอนว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าเป็นอัมพาตนอนอยู่ที่บ้าน ต้องทรมานอย่างสาหัส” พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย” แต่นายร้อยทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่สมควรให้พระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า แต่ขอพระองค์ตรัสเพียงคำเดียวเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหายจากโรค ข้าพเจ้าเป็นคนอยู่ได้บังคับบัญชา แต่ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาด้วย ข้าพเจ้าสั่งทหารคนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งอีกคนหนึ่งว่า ‘มา’ เขาก็มา ข้าพเจ้าสั่งผู้รับใช้ว่า ‘ทำนี่’ เขาก็ทำ

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงได้ยินเช่นนี้ ทรงประหลาดพระทัย จึงตรัสแก่บรรดาผู้ติดตามว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เรายังไม่เคยพบใครมีความเชื่อมากเช่นนี้ในอิสราเอลเลย เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนจำนวนมากจะมาจากทิศตะวันออกและตะวันตก และจะนั่งร่วมโต๊ะกับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบในอาณาจักรสวรรค์ แต่บุตรแห่งอาณาจักร จะถูกขับไล่ออกไปในที่มืดข้างนอกที่นั่น จะมีแต่การร้องไห้คร่ำครวญ และขบฟันด้วยความขุ่นเคือง” แล้วพระเยซูเจ้าจึงตรัสกับนายร้อยว่า “จงไปเถิด จงเป็นไปตามที่ท่านเชื่อนั้นเถิด” ผู้รับใช้ของเขาก็หายจากโรคในเวลาอันเอง

เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในบ้านของเปโตร ทรงเห็นมารดาของกรรยาเปโตรนอนป่วยเป็นไข้ พระองค์จึงทรงจับมือนาง นางก็หายไข้ ลูกขึ้นและปรนนิบัติรับใช้พระองค์...

จาก “หนังสือเพลงคร่ำครวญ” บรรยายถึงความทุกข์ที่พระเจ้าปล่อยให้อยู่ตกเป็นเชลยศึก และเขาต่อว่าพระเจ้า “ทำไมปล่อยสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นอย่างไร้ความเมตตา” นัยน์ตาร้องไห้จนแดงช้ำไปหมด... แต่ก็มีความแนะนำให้ไว้วางใจพระเจ้า “จงชูมือขึ้นหาพระองค์ เพื่อขอชีวิตบรรดาเด็ก ๆ ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามมุมถนนทุกแห่ง”

ดูเหมือนพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมจะใจดำ และเราก็ไม่เข้าใจว่า “ทำไมเป็นเช่นนั้น” ... ไม่น่าจะเป็นอย่างที่เราคิด เมื่อมองดูพระเยซูเจ้า ทำให้เราได้เห็นและรู้จักพระเจ้าชัดเจนขึ้นว่า พระเจ้าใจดี มีเมตตา...เมื่อนายร้อยคนต่างชาติขอให้รักษาคนไข้ที่บ้าน พระองค์ก็จะไป แต่นายร้อยทูลว่า “... ขอเพียงอย่ามาคนเดียว คนไข้ของผมนឹងหาย” พระเยซูเจ้าทรงชื่นชมในความเชื่อของเขา และบันดาลให้คนไข้ของเขาหายจากโรคทันที

วันที่ 30 มิถุนายน 2555

มธ 8.5-17

เมื่อเราอ่านเรื่องราวอัศจรรย์ ปกติเราสนใจแต่อัศจรรย์ และไม่สนใจว่าอัศจรรย์เกิดขึ้นได้อย่างไร สิ่งแรกที่ทำให้เราสนใจคือข้อเท็จจริงของเนื้อหาอัศจรรย์

พระวรสารวันนี้ บันทึกไว้ว่า “พระเยซูเจ้าทรงจับมือนาง นางก็หายไข้ ลูกขึ้นและปรนนิบัติรับใช้พระองค์” (มธ 5.17).

พระเยซูเจ้าทรงสัมผัสนางและนางได้รับการรักษา. การรักษาเยียวมาจากการสัมผัส. ท่าทีง่ายๆของการสัมผัสแบบมนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นยิ่งกว่าการรักษา. การสัมผัสทำให้เกิดพลังงานเชิงบวกและความอบอุ่นใจ. เพราะพระเยซูเจ้าใช้การรักษาโรคเป็นภาษาแห่งความเมตตาสงสาร. พระหัตถ์ของพระองค์ถูกขับเคลื่อนไปสู่พระเมตตาสงสารเมื่อทอดพระเนตรว่า หญิงนั้นทนทุกข์มากจากความเจ็บไข้

การศึกษาเกี่ยวกับเด็กทารก เด็กที่ได้รับการสัมผัสจะมีผลเชิงบวกมากกว่าเด็กที่ไม่มีใครมาสัมผัส

พลังของการสัมผัสเป็นการให้ชีวิตและฟื้นฟูชีวิตเหมือนที่แม่ยายของนักบุญเปโตรที่พระเยซูเจ้าสัมผัสนาง การสัมผัสนี้สร้างสมดุลในร่างกายของนาง

เราละ เราสัมผัสกับชีวิตของคนอื่นไหม ท่าทีที่เราสัมผัสคนอื่นเป็นเช่นไร เราปล่อยให้คนอื่นสัมผัสเราไหม เราต้อนรับพระเยซูเจ้าด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ไหม เราปล่อยให้พระองค์ป้อนเราให้เป็นบุคคลใหม่ พระองค์ทรงพระประสงค์ให้เราเป็นอะไร

เราไม่ควรมองการรักษาของพระเยซูเจ้าในแง่ทางการแพทย์ แต่การรักษาของพระองค์เป็นวิถีชีวิตของพระเจ้า คือ การรักและรับใช้. หลังจากเมื่อยาของนักบุญเปโตรได้รับความรักและรับใช้แล้ว เมื่อนางหายจากอาการไข้ นางก็แสดงความรักและรับใช้ต่อผู้อื่น ทั้งหมดเริ่มต้นจากการสัมผัสสายใยของพระเยซูเจ้า.